

תת"ע 6930/12/14 - מדינת ישראל נגד ליברטי אוראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6930-12-14 מדינת ישראל נ' ליברטי אוראל
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

נגד
ליברטי אוראל

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 13.12.14, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין התרה לנהיגה לבלתי מורשה לנהיגה (להלן - הדו"ח), עבירה על סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען כי נתן את צרור המפתחות של ביתו והרכב בו החזיק, לחבר, על מנת שזה ימסור את הצרור לאמו ולא התיר לו לנהוג ברכב.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העיד רס"ר רועי סיתאלכיל, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1. ודו"ח פעולה, שסומן ת/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 13.12.14, בסמוך לשעה 23:00, הבחין העד בעדן שלם (להלן - עדן), נוהג בקטנוע שמספרו 5119678, בתל אביב, ברחוב שתולים, בסמוך לבית מספר 24.

העד הורה לעדן לעצור, ביק שממנו להזדהות וזה מסר פרטיו בעל פה, בטענה כי אין עמו תעודה מזהה.

בבדיקת מסוף בתחנת המשטרה, התברר כי עדן הנו בלתי מורשה לנהיגה והרכב בו נהג, שייך ליוסף חוגי, בעל חברה למשלוחים.

בבדיקה טלפונית עם בעל הרכב, מסר זה כי אין לו שליח בשם עדן שלם ולכן, הונחה להגיע לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה כנגד עדן, בגין שימוש ברכב שלא ברשות בעליו.

בהמשך, טען עדן בפני העד, כי הרכב היה בחזקת הנאשם וכיוון שהנאשם נעצר בחשד לעבירה אחרת והובא לתחנת המשטרה, ביקש ממנו הנאשם כי יביא את הקטנוע לתחנת המשטרה גם כן.

עמוד 1

העד ניגש אל הנאשם, שהיה, כאמור לעיל, עצור בתחנת המשטרה בחשד לביצוע עבירה אחרת וזה אישר בפניו כי ביקש מעדן לגרור את הרכב לתחנת המשטרה.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשם ועדן והוגש אישור על הגשת תלונה במשטרה בגין שבל"ר, כנגד עדן, מיום 20.1.15.

לטענת הנאשם, עת שנעצר בחשד לעבירה אחרת, בסמוך לבית של חבר וכיוון שהקטנוע היה עמו, מסר את צרור המפתחות שלו, באמצעות אחד השוטרים שעצרו אותו, לעדן, על מנת שזה ייתן אותו לאמו והצרור לא יאבד לו, כפי שאירע בעבר.

הנאשם נשאל מדוע טען עדן כי התבקש להעביר את הרכב לתחנת המשטרה והשיב כי כיום, עדן טוען אחרת וכי אינו יכול לדעת מה אמר בעבר.

הנאשם נחקר והכחיש כי העד שוחח עמו לגבי עדן והרכב וכי אישר בפניו כי ביקש מעדן להביא את הקטנוע לתחנת המשטרה, בגרירה. לטענת הנאשם, העד מתנכל לו.

עד הגנה 1, עדן שלם אישר כי הנו בלתי מורשה לנהיגה והעיד כי לאחר שהנאשם נעצר, הוא קרא לו מהניידת, מסר לו את צרור המפתחות וביקש ממנו כי ימסור אותו לאמו, כנראה על מנת שאחד מאחיו של הנאשם, ייקח את האופנוע הביתה. לטענת עדן, הוא לא הבין נכון את הנאשם ולכן, נהג בקטנוע לתחנת המשטרה.

עדן אישר כי כשנעצר, שיקר לעד ומסר לו כי הקטנוע שייך למקום העבודה שלו.

לטענת עדן, העד היכה את הנאשם בחדר החקירות.

עדן נחקר ואישר, לבסוף, כי מסר לעד שהקטנוע היה בחזקתו של הנאשם וכי לאחר שמסר פרטים אלה, שוחרר מהתחנה, ללא כל הליך נוסף.

דין והכרעה

סעיף 10(ב) סיפא לפקודת התעבורה מדבר על נטל הוכחה הרובץ על כתפי בעל רכב, או בעל השליטה ברכב, להוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם בלתי מורשה לא יוכל לנהוג ברכב.

"בעל רכב ומי שהשליטה על הרכב בידו לא ירשה לנהוג ברכב למי שאינו רשאי לפי סעיף קטן (א) לנהוג בו, ובלבד שלא יהיה בעל רכב או מי שהשליטה על הרכב בידו, אחראי בעד נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנהוג בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב".

על יסודותיה של העבירה הקבועה בסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה עמד בית המשפט העליון בהרחבה בע"פ 502/66 נדליה דויטש נ' מדינת ישראל, (להלן - הלכת "דויטש"):

"הרישא של סעיף 10 (ב) אינה קובעת צורך בכוונה או בידעה כל-שהיא. האיסור נראה כמוחלט והוא מתחזק על-ידי הסיפא הקובעת הגנה אפשרית אחת, היינו שהנאשם נקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאדם שאינו בעל רישיון נהיגה לא יוכל לנהוג ברכב.

כלומר, לא זו בלבד שהנאשם לא הרשה את הנהיגה האסורה אלא שנקט באמצעים הדרושים למניעתה. רק אז ינקה. אם לא נקט באמצעים באלה ואף התיר את הנהיגה, אם כי תוך אי ידיעה מבחינה עובדתית אם הנהוג מורשה או אינו מורשה לנהוג, הרי שעבר את העבירה, כי ידיעה אינה מיסודות העבירה".

בע"פ (באר שבע) 304/87 מדינת ישראל נגד יצחק אלי, אוזכר פסק הדין של בית המשפט העליון בעניין "דויטש" ושוב נפסק ונאמר כי על בעל הרכב לא רק לא להרשות אלא גם לנקוט באמצעים דרושים למניעת הנהיגה.

ברע"פ 4184/02 שאול לוי נגד מדינת ישראל נפסק, ביחס להוראת סעיף 10 (ב) לפקודת התעבורה, כי הואיל וכבר נקבע בהלכת דויטש, שניתנה טרם כניסתו לתוקף של תיקון 39 לחוק העונשין, שמדובר בעבירה של אחריות קפידה, הרי שלאור הוראת סעיף 22(א) לחוק העונשין, נשמר כוחה של הלכה זו והיא תקפה גם היום. הנה כי כן, הוראת סעיף 10(ב) מהווה עבירת אחריות קפידה.

כדי להביא להרשעה בעבירת אחריות קפידה די בהוכחת היסודות העובדתיים ואין צורך בהוכחת יסוד נפשי. אולם, אם נאשם יוכיח, שעשה כל שביכולתו לעשות למניעת העבירה, כי אז תעמוד לו ההגנה הקבועה בסיפא סעיפים 10 (ב) לפקודת התעבורה ו-22 לחוק העונשין.

בנסיבות המקרה שהובא בפני, הרי שהנאשם לא עשה דבר על מנת למנוע את העבירה, נהפוך הוא, הנאשם, בהיותו בעל השליטה ברכב, מסר לידי עדן, חברו, את מפתחות הקטנוע, כאשר אין מחלוקת כי ידע שעדן הנו בלתי מורשה לנהיגה ואף מסר גרסאות סותרות באשר לבקשתו מעדן - שימסור את צרור המפתחות לאמו, שיגרור את הקטנוע לתחנת המשטרה, כאשר לא הובהר כיצד סבר הנאשם כי עדן יוכל לגרור את הקטנוע לתחנת המשטרה.

מכאן, כי הוכחו יסודות העבירה כמפורט לעיל ואין לנאשם כל הגנה מפניה והגשת תלונה כנגד עדן, בגין שימוש ברכב שלא ברשות, לאחר מועד ההקראה, אין בה כדי לסייע להגנת הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ה, 01 מרץ 2015, במעמד הצדדים